

Blandt de væsentligste kritikpunkter er, at virksomhedens formue, jf. § 11 a, skal opgøres efter reglerne i selskabsskattelovens § 14, stk. 2-7, og ikke efter de almindelige selskabsretlige/årsregnskabsmæssige principper. Ved opgørelsen af formuen efter principperne i selskabsskattelovens § 14, stk. 2-7, udelades, i modsætning til formueopgørelsen efter almindelige selskabsretlige principper, værdien af (erhvervet) goodwill, immaterielle rettigheder og brugsrettigheder mv. Når man har valgt at stille krav om, at formueopgørelsen skal opgøres efter selskabsskattelovens § 14, stk. 2-7, og derved udelade værdien af goodwill og immaterielle rettigheder mv. skyldes det bl.a., at værdien af sådanne immaterielle værdier ikke repræsenterer nogen reel sikkerhed for kreditorerne.

I praksis betyder dette, at en virksomhed måske nok vil kunne opfylde det selskabsretlige formuekrav, men ikke formuekravet i opkrævningslovens § 11 a, fordi man her er tvunget til at udelade værdien af f.eks. rettigheder. Det forekommer således for mange skatteydere uforståeligt, at deres virksomhed opfylder kravene til registrering hos Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, men at selskabet ikke kan opnå registrering hos SKAT.

Formuekravet skærpes yderligere ved kravet om revisorerklæring i de tilfælde, hvor det ikke er åbenlyst, at formuen er på mindst 125.000 kr., jf. opkrævningsbekendtgørelsens § 9. Kravet om udarbejdelse af en sådan erklæring vil som oftest blive rettet mod mindre virksomheder med beskedent kapitalgrundlag, hvor udarbejdelsen heraf typisk repræsenterer en forholdsvis større belastning, end det er tilfældet for større etablerede virksomheder.

Generelt kritiseres reglerne således for at være administrativt besværlige, for at ramme for bredt samt for ikke at nå deres formål, nemlig at sikre kreditorerne mod beskedent kapitaliserede selskaber. Selvom et selskab opfylder det stillede formuekrav, er det ikke ensbetydende med, at det yder selskabets kreditorer nogen som helst form for sikkerhed. Den oplyste formue kan således meget vel være til stede på registreringstidspunktet for senere at blive taget ud af selskabet/filialen.

Set i lyset af den anførte kritik, samt de foreslåede stramninger af reglerne om sikkerhedsstillelse i opkrævningslovens § 11, foreslås reglen i opkrævningslovens § 11 a ophævet.

3.2.2 Forslaget

3.2.2.1 Bekæmpelse af momskarruseller

Lovforslaget indeholder forslag, der både har til hensigt at give told- og skatteforvaltningen nye værktøjer og at udvide de nuværende værktøjer i kampen mod svigen.

De nye værktøjer er: Udstedelse af en notifikation til virksomheder, der har deltaget i momskarruseller, registrering i kontrolinformationsregistret (KINFO) samt solidarisk hæftelse for deltagere i momskaruseller.

Der er lagt vægt på, at forslagene er proportionale, og derfor er de rettet mod virksomheder, som ikke følger spillereglerne.

Udstedelse af notifikation

Såfremt told- og skatteforvaltningen konstaterer, at en virksomhed har handlet som beskrevet i § 46, stk. 8, 1. pkt., aflægger myndighederne virksomheden et besøg. Ved dette besøg gøres virksomheden opmærksom på, at den har deltaget i en momskarusel. Vurderes det, at virksomheden har gjort sig skyldig i momsunddragelse med den fornødne tilregning, vil told- og skatteforvaltningen anmode politiet om at rejse tiltale på normal vis. Dette gælder både for så vidt angår den betalingspligtige missing trader og senere led i handelskæden. I det omfang det er muligt at finde den betalingspligtige missing trader, vil der som hovedregel blive rejst en straffesag mod denne for momsunddragelse, idet den fornødne tilregning, som oftest vil være til stede. Nedenstående regler om notifikation m.v. er møntet på de senere led i kæden, hvor det kan være vanskeligt at løfte bevisbyrden i en straffe- eller erstatningssag, idet virksomhederne påberåber sig uvidenhed om deres deltagelse i momskarusellerne.

Vurderes det derfor, at et sådant senere led i handelskæden har handlet simpelt uagtsomt eller måske endda været i god tro, foreslås det, at told- og skatteforvaltningen giver virksomheden en »notifikation«. Notifikationen pålægger virksomheden at udvise større agtpågivenhed ved fremtidige handler og vil indeholde en række konkrete krav til virksomhedens undersøgelser af samhandelspartnere lige fra at være opmærksom på usædvanlige handelsmønstre til at skulle lave fysisk varekontrol. Den agtpågivenhed, der stilles påbud om i notifikationen, burde være forhold, som en virksomhed af sig selv ville undersøge nærmere i henhold til almindelig god forretningssskik.

Formålet med notifikationen er at åbne virksomhedens øjne for momskaruselsvindlen, således at den